

CARÈNCIA I CARESTIA

Com se sap, en català el verb *carèixer* és un barbarisme que cal substituir per *mancar*, *estar mancat* o *privat*, *faltar-li* o, preferiblement, *no tenir*.

- ✘ La vostra demanda careix de fonament.
- ✓ La vostra demanda està mancada de fonament.
- ✓ La vostra demanda no té fonament.

Això no obstant, del mateix radical llatí d'on deriva aquest verb incorrecte també deriven els substantius *carència* i *carestia*, plenament normatius.

El *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans (DIEC2) defineix **carència** de la manera següent:

carència

- 1 f. [LC] Privació d'alguna cosa.
- 2 f. [LC] [DR] Manca d'algun requisit exigít per la llei per a la validesa d'un determinat acte, contracte, etc.

En llenguatge jurídic és molt habitual l'expressió "període de carència" per a referir-se al període d'una assegurança que cal cotitzar per a poder ésser beneficiari d'una prestació determinada, o bé el període durant el qual el beneficiari d'un crèdit pot disposar del capital prestat sense haver de pagar terminis d'amortització.

Quant a la definició de **carestia**, d'acord amb el DIEC2, és la següent:

carestia

- f. [LC] [ECT] Mancança, escassetat, d'alguna cosa.

Tanmateix, a causa d'una falsa etimologia o per influència del castellà, la paraula *carestia* s'empra moltes vegades com a sinònim d'*encariment*. Aquesta duplictat pot donar lloc a equívocs i, per tant, s'ha d'evitar per precisió terminològica:

- ✘ S'ha de posar remei a la carestia de l'habitatge. (= als preus excessius de l'habitatge)
- ✓ S'ha de posar remei a l'encariment de l'habitatge.
- ✓ S'ha de posar remei a la carestia de l'habitatge. (= a la manca d'habitatges).